

Αδελφότης των Υδραίων Αθηνών
Έτος Ιδρύσεως 1890

Αθήνα 25 Σεπτεμβρίου 2012

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ – ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ

Η πληροφορία που δημοσιεύτηκε στον Τύπο, για την πρόθεση της Κυβέρνησης να μεταβιβάσει στο ΤΑΙΠΕΔ μία σειρά από λιμάνια, μεταξύ αυτών και το της Ύδρας, απετέλεσε για εμάς μία οδυνηρή έκπληξη.

Δεν μπορεί κανείς να αμφισβητήσει την λογική της αξιοποίησης της δημόσιας περιουσίας, και ειδικά της σχολάζουσας. Η Αδελφότης των Υδραίων Αθηνών δεν είναι επί της αρχής αντίθετη με την αξιοποίηση αυτή, αρκεί να γίνεται με σωστά κριτήρια και να εξυπηρετεί το δημόσιο συμφέρον. Είναι όμως διαφορετικό πράγμα η λειτουργία και διαχείριση μεγάλων εμπορευματικών σταθμών και άλλο η μετατροπή τοπικών λιμένων οποιοδήποτε μεγέθους σε ιδιωτικές μαρίνες. Το πρόβλημα είναι ιδιαίτερα οξύ σε μικρά νησιά, όπως η Ύδρα, όπου το λιμάνι είναι το κέντρο της κοινωνικής και οικονομικής ζωής του τόπου αλλά και ο μόνος τρόπος επικοινωνίας με τον έξω κόσμο.

Θα ήταν ενδιαφέρον να μάθουμε ποιος συνέταξε τον κατάλογο των προς «αξιοποίηση» λιμανιών, με ποια κριτήρια επελέγησαν αυτά που είναι μέσα και με ποια αυτά που παραλείφθηκαν. Με ποια λογική θεωρήθηκε ότι πρέπει να εκπονηθεί υπάρχουσα υποδομή που έγινε με τα χρήματα των φορολογουμένων αντί να δοθούν κίνητρα για επενδύσεις σε νέες μαρίνες, που κατά γενική ομολογία, σπανίζουν στην χώρα μας.

Τι θα συμβεί με τις άδειες ελλιμενισμού και τα τιμολόγια; Θα υποχρεωθεί ο Υδραίος που επί χρόνια και από τον πατέρα του πιθανόν έδενε μια βαρκούλα σε κάποιο απάγκιο μέρος να την πάρει και να φύγει ή να πληρώνει χαράτσια; και οι επαγγελματίες ψαράδες; τι θα γίνουν και πως θα αντιμετωπισθούν; και οι ιδιοκτήτες των υδροταξί; και τι θα συμβεί με τα ενοίκια χώρου στην παραλία για τραπεζοκαθίσματα; αν ο κύριος διπλασιάσει τα τιμολόγια τι θα γίνουν οι Υδραίοι επαγγελματίες και επιχειρηματίες που δραστηριοποιούνται στην παραλία;

Είναι βέβαιο ότι θα ακουστούν από δημόσια χείλη διαβεβαιώσεις ότι θα υπάρξουν ασφαλιστικές δικλίδες. Ποιος όμως θα εξασφαλίσει ότι θα τηρηθούν τα υπεσχημένα; Αυτοί που επί χρόνια διαχειρίστηκαν παραγωγικά τις δημόσιες επιχειρήσεις ή αυτοί που αξιοποίησαν στο έπακρο τα αντισταθμιστικά των εξοπλιστικών;

Το θέμα είναι ιδιαίτερα δυσβάστακτο, καθώς υπάρχουν πληροφορίες ότι μεταξύ των ενδιαφερομένων επενδυτών υπάρχουν και Τούρκοι επιχειρηματίες. Αν συμβεί αυτό, οι κυβερνώντες που θέλουν να λέγονται Έλληνες θα καταφέρουν εκεί που απέτυχε ο Ιμπραήμ Πασάς το 1825. Μπορούμε να φανταστούμε τότε πώς θα εορτάζονται τα Μιαούλεια στην Ύδρα και η Αρμάδα στις Σπέτσες. Δεν αναφέρουμε τα Ψαρά γιατί εκεί υπάρχει εμπειρία από την τελευταία Οθωμανική επέμβαση. Ίσως τότε, στα πλαίσια του πολιτικώς ορθού να αναφέρονται τα ναυτικά κατορθώματα του Μιαούλη, του Κανάρη και της Μπουμπουλίνας σαν μεμονωμένα ατυχή επεισόδια (υπάρχει και το προηγούμενο του «συνωσισμού»). Το θέμα επίσης θα αποκτήσει ιδιαίτερη σημειολογία αν συμπέσει χρονικά με την 100στή επέτειο της Ναυμαχίας της Έλλης (3/12/2012), με όλη την σημασία που είχε το γεγονός αυτό για την Ελληνική παρουσία στο Αιγαίο.

Σαν τελευταίο σχόλιο θα θέλαμε να παραθέσουμε την ακόλουθη εικόνα. Στα δεξιά, η Ελλάδα που αγωνίστηκε για να υπάρχουμε σήμερα σαν κράτος. Αριστερά η σημερινή Ελλάδα, περήφανο μέλος του σκληρού πυρήνα της Ευρώπης. Στο μέσον, η λαϊκή κυριαρχία και η Εθνική αξιοπρέπεια. Στην κορυφή, εκπρόσωπος των δανειστών μας, ετοιμάζεται να αποδώσει τιμές,

Με τιμή,

Εκ μέρους του διοικητικού συμβουλίου

Ο Πρόεδρος

Η Γενική Γραμματέας

Γιάννης Σαχίνης

Αναστασία Λάσκαρη